

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 182/2018-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. apríla 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátom Mgr. Petrom Arendackým, advokátska kancelária, Železničiarska 13, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 19 ods. 2, čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práv zaručených v čl. 6 ods. 1 a čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 11 CoP 99/2015 zo 14. júna 2016 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 Cdo 205/2016 z 22. novembra 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. februára 2018 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“) vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 19 ods. 2, čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd

a práv zaručených v čl. 6 ods. 1 a čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 1 CoP 99/2015 (správne má byť sp. zn. 11 CoP 99/2015, pozn.) zo 14. júna 2016 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 7 Cdo 205/2016 z 22. novembra 2017.

V sťažnosti sťažovateľka namietala, že Okresný súd Bratislava IV (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom sp. zn. 13 P 141/2014 z 25. novembra 2014 zamietol jej návrh na zverenie maloletej [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], do náhradnej osobnej starostlivosti s odôvodnením, že v súčasnosti je jednoznačne v záujme maloletej [REDAKOVANÉ], aby zostala naďalej v rodinnom prostredí, v ktorom sa už dlhšiu dobu nachádza, v ktorom ju majú radi a v ktorom jej vytvorili všetky riadne podmienky pre jej riadny, normálny, detský život školáčky. Maloletá je v prostredí stabilizovaná, konečne po niekoľkoročných neusporiadaných rodinných vzťahoch v jej biologickej rodine našla svoje zázemie a okresný súd v predmetnom konaní nenašiel žiadny dôvod ako v predchádzajúcom rozhodnutí na zmenu výchovného prostredia tohto dieťaťa.

Pestúnka podľa okresného súdu spĺňa všetky predpoklady ďalšej riadnej starostlivosti o maloletú. Po vykonanom dokazovaní okresný súd považoval za preukázané, že v útlom veku maloletej zomrel jej otec, pričom matka maloletej, jej stará matka ani jej teta – sťažovateľka sa nevedeli a nechceli o ňu postarať. Dostala sa opakovane do detského domova.

Situácia sa vyriešila v prospech maloletej [REDAKOVANÉ] tak, že sa ocitla v starostlivosti pestúanky, ktorá jej vytvorila a stále vytvára pokojný domov.

Proti rozsudku okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 11 CoP 99/2015 zo 14. júna 2016 tak, že prvostupňový rozsudok potvrdil.

Svoje rozhodnutie odvolací súd odôvodnil tým, že v záujme maloletej [REDAKOVANÉ] je zachovanie stabilného citového zázemia a rodinného prostredia, ktoré jej vytvorila v čase nezáujmu rodičov a blízkych príbuzných pestúnka a ktoré jej so všetkou starostlivosťou a láskou poskytuje naďalej. Ako z vykonaného dokazovania vyplýva, maloletá [REDAKOVANÉ] má k pestúnke vytvorený intenzívny a blízky citový vzťah, ktorý jej dáva pocit istoty

a bezpečia, zabezpečuje jej zdravý psychický a sociálny vývoj. Maloletá prostredie u pestúanky považuje za svoj domov a pestúanku za svoju matku, ktorú aj takto oslovuje.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podala sťažovateľka dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 7 Cdo 205/2016 z 22. novembra 2017 tak, že dovolanie odmietol.

Svoje rozhodnutie dovolací súd odôvodnil tým, že k namietanému porušeniu práva sťažovateľky na spravodlivý proces nedošlo a dovolanie tak nie je prípustné.

Sťažovateľka v sťažnosti ústavnému súdu „*namieta jednak hmotnoprávne pochybenie pri posudzovaní veci samej a jednak závažné procesné pochybenie znamenajúce zásah do práva na spravodlivý proces*“.

Sťažovateľka nie je spokojná s formuláciou všeobecných súdov, ktoré vo svojich zamietavých rozhodnutiach poukázali „*na potrebu zachovania stability - t.j. zachovania doterajšieho výchovného prostredia u pestúanky, vychádzajúc z právneho záveru, že predpoklad stability výchovného prostredia (zrejme v predstave súdu zamedzenie akejkoľvek zmeny, hoci sám život prináša neustále zmeny) má prednosť pred čo najširším rozvíjaním pokrvných rodinných väzieb, t.j. že rozvíjanie pokrvných príbuzenských vzťahov nemá pri rozhodovaní vo veciach starostlivosti o maloleté deti prioritu*“.

Sťažovateľka namieta, že závery všeobecných súdov neobstoja v rámci judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), pretože podľa nej „*v konaní bol preukázaný silný citový vzťah maloletej ■■■ k sťažovateľke a k maloletemu ■■■ - bratovi mal. ■■■, ktorý je zverený do osobnej starostlivosti sťažovateľky. Rovnako je nepochybný biologický príbuzenský vzťah sťažovateľky a mal. ■■■. Súdny taktiež nijako nerozporovali schopnosť sťažovateľky zabezpečiť plnohodnotnú riadnu starostlivosť o maloletú ■■■*“.

K porušeniu sťažovateľkinho práva na spravodlivý proces došlo tým, že spôsob výsluchu maloletej ■■■ súdom bol vykonaný bez jej účasti a bez účasti jej právneho zástupcu. Domnieva sa, že za tých okolností „*nie je možné skutočne vychádzať z tvrdení uvedených v zápisnici, napr. o spôsobe vystupovania maloletej, ale napokon ani o obsahu jej výpovede a nie je možné ani potvrdiť, či bolo zaprotokolované všetko, čo maloleté povedala*“.

Pokiaľ najvyšší súd poukazuje na svoju judikatúru, ktorá konštatuje, že takéto obmedzenie práv účastníka, a teda aj právneho zástupcu je prípustné, musí sťažovateľka konštatovať, že *„ide o výklad porušujúci jej základné práva na spravodlivý proces. Podľa názoru sťažovateľky Najvyšší súd SR vo svojej doterajšej rozhodovacej praxi nedostatočne zohľadnil tú skutočnosť, že právo účastníka konania zúčastniť sa osobne (prípadne prostredníctvom právneho zástupcu) konania, resp. jednotlivých úkonov súdu. nevychádza iba z umožnenia účastníkovi vlastnými zmyslami vnímať vykonávaný úkon, ale aj z umožnenia vykonania kontroly. Právo účastníka byť prítomný na úkone súdu je tak nástrojom ochrany občana proti svojvôli štátu“*.

Sťažovateľka navrhla, *„aby Ústavný súd Slovenskej republiky vychádzajúc z popísaného skutkového stavu, prípadne v priebehu konania pred ústavným súdom doplneného, vydal nález o porušení základných práv sťažovateľky garantovaných jej čl. 46 ods. 1 a čl. 19 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 6 ods. 1 a čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, a zrušil rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 14. júna 2016. sp. zn. 1CoP/99/2015 (správne má byť sp. zn. 11 CoP 99/2015, pozn.), ako aj uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 22. novembra 2017, sp. zn. 7Cdo/205/2016 a vec vrátil Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie.“*

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd

návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (porov. napr. I. ÚS 105/06, II. ÚS 66/2011, III. ÚS 155/09, IV. ÚS 35/02).

Najvyšší súd uznesením sp. zn. 7 Cdo 205/2016 z 22. novembra 2017 z dôvodu neprípustnosti odmietol dovolanie sťažovateľky proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 11 CoP 99/2015 zo 14. júna 2015.

Rozhodnutie odôvodnil takto:

«... Podľa § 420 písm. f/ C. s. p. dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane (tu rozumej aj účastníkovi konania podľa C. m. p. - pozn. najvyššieho súdu), aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces...»

... Najvyšší súd... posudzoval prípustnosť dovolania navrhovateľky... z hľadiska výskytu ňou tvrdenej procesnej vady.

... Základným (a spoločným) znakom rozhodnutí odvolacích súdov, proti ktorým je dovolanie prípustné podľa § 420 C. s. p., je to, že ide buď o rozhodnutie vo veci samej alebo o rozhodnutie, ktorým sa konanie končí. V prejednávanej veci bola dovolaciemu súdu predložená vec s dovolaním proti rozsudku, teda rozhodnutiu vo veci samej.

... K právu na spravodlivý súdny proces, ktorého upretie bolo dovolateľkou namietané, je na úvod potrebné uviesť, že je jedným zo základných ľudských práv a do obsahu tohto práva patrí viacero samostatných subjektívnych práv a princípov. Podstatou tohto práva je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nezávislom a nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre účastníka (v spore stranu sporu) nevyplýva jeho právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predpokladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (viď napríklad rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, II. ÚS 3/97 či II. ÚS 251/03).

... Najvyšší súd sa vzhľadom na špecifický argument dovolateľky, týkajúci sa nespravodlivosti procesu, zaoberal osobitne dôvodnosťou námietky neúčasti ostatných účastníkov konania (okrem maloletej a jej opatrovníka) na výsluchu maloletej počas pojednávania.

... Podľa § 43 zákona č. 36/2005 Z. z. o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov (v znení neskorších zmien a doplnení) má maloleté dieťa právo vyjadriť samostatne a slobodne svoj názor vo všetkých veciach, ktoré sa ho týkajú. V konaniach, v ktorých sa rozhoduje o veciach týkajúcich sa maloletého dieťaťa, má maloleté dieťa právo byť vypočuté. Názoru maloletého dieťaťa musí byť venovaná náležitá pozornosť zodpovedajúca jeho veku a rozumovej vyspelosti.

... V čase posudzovania vykonaného dokazovania odvolacím súdom bola platnou úprava procesného práva, tvoriaca súčasť § 100 ods. 3 O. s. p. (od 1. júla 2016 takmer

totožne premietnutého do ustanovenia § 38 C. m. p.), podľa ktorého ak je účastníkom konania maloleté dieťa, ktoré je schopné s ohľadom na vek a rozumovú vyspelosť vyjadriť samostatne svoj názor, súd na jeho názor prihliadne. Názor maloletého dieťaťa súd zisťuje prostredníctvom jeho zástupcu alebo príslušného orgánu sociálnoprávnej ochrany detí a sociálnej kurately, alebo výsluchom maloletého dieťaťa aj bez prítomnosti rodičov alebo iných osôb zodpovedných za výchovu maloletého dieťaťa.

... Výsluch maloletého dieťaťa v čase uskutočnenia výsluchu na pojednávaní súdom prvej inštancie dňa 25. novembra 2014 (pojednávaní bezprostredne predchádzajúcom vyhlásení rozsudku zamietajúceho návrh navrhovateľky - pozn. najvyššieho súdu) bol vykonaný v súlade s právnymi predpismi. K. výsluchu maloletého dieťaťa sa najvyšší súd vyjadroval už aj vo svojich skorších rozhodnutiach (tu por. napr. uznesenie z 9. augusta 2017 sp. zn. 5 Cdo 47/2017), v ktorých zdôrazňuje právo dieťaťa vyjadriť sa v každom súdnom alebo správnom konaní, ktoré sa ho týka, a to buď priamo, alebo prostredníctvom zástupcu alebo príslušného orgánu. Niet pritom pochyb, že maloleté dieťa má právo vyjadriť samostatne a slobodne svoj názor vo všetkých veciach (konaniach), ktoré sa ho týkajú. Akékoľvek rozhodnutie, ktoré nezohľadnilo názory dieťaťa alebo im nevenovalo primeranú pozornosť zodpovedajúcu veku a úrovni rozumovej vyspelosti dieťaťa, upiera dieťaťu možnosť ovplyvniť určenie jeho najlepšieho záujmu (tu por. tiež uznesenie najvyššieho súdu z 22. júna 2016 sp. zn. 5 Cdo 492/ 2015). Najvyšší súd tu upozorňuje, že nie je možné, aby všeobecné súdy stanovisko maloletého dieťaťa bez ďalšieho prevzali a aby založili svoje rozhodnutia iba na jeho prianí a nie na starostlivom a komplexnom posudzovaní jeho záujmov (rozsudok ESLP vo veci C. c/a Fínsko z 9. mája 2006 č. 18249/02, body 57 - 59). Súčasne môže nastať aj situácia, kedy súd po starostlivom zvážení okolností konkrétneho prípadu dospeje k záveru, že osobné vypočutie dieťaťa nie je vhodné a nepôjde pritom o porušenie Dohovoru (rozsudok veľkého senátu ESLP vo veci Sahin c/a Nemecko z 8. júla 2003 č. 30943/96, § 74 - 77), tu ale o taký prípad nešlo.

... Obdobne k požiadavke účasti maloletého dieťaťa s rozumovou vyspelosťou pristupoval najvyšší súd už aj v uznesení z 25. júna 2008 sp. zn. 4 Cdo 136/2008, ktoré bolo zverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 34/2014. Toto rozhodnutie objasnilo pôvod ustanovenia § 100 ods. 3 O. s. p., doplneného do O. s. p. zákonom č. 353/2003 Z. z. s účinnosťou od 1. septembra 2003

(v tejto súv. por. čl. I bod 42 a čl. III novelizujúceho zákona), vyvolané súdno-aplikačnou praxou, ktorá vyžadovala, aby v záujme riadneho zistenia skutkového stavu, predovšetkým v konaniach týkajúcich sa starostlivosti o maloleté deti, bolo vypočuté i maloleté dieťa. Išlo tak o zavedenie základného procesného rámca na tento úkon, ktorý je v súlade s článkami 3 a 12 Dohovoru o právach dieťaťa (príloha oznámenia Federálneho ministerstva zahraničných vecí ČSFR Č. 104/1991 Zb.). Z doplneného ustanovenia je možné vyvodit', že ak má súd zákonnú možnosť pri zisťovaní názoru maloletého dieťaťa jeho výsluchom v konaní vylúčiť rodičov, prípadne iné osoby zodpovedné za výchovu maloletého dieťaťa z takéhoto úkonu, vzťahuje sa možnosť vylúčenia z tohto úkonu aj na zástupcov rodičov alebo iných osôb zodpovedných za výchovu maloletého dieťaťa bez ohľadu na to, že v ustanovení § 100 ods. 3 O. s. p. tieto osoby uvedené nie sú. Splnomocnený zástupca rodiča maloletého dieťaťa v súdnom konaní nemá postavenie účastníka konania, ale len osoby zúčastnenej na konaní a (i za použitia logického právneho argumentu „a maiore ad minus“ - čiže od väčšieho k menšiemu) mu nemožno v konaní priznať viac práv, ako samotnému účastníkovi. Preto nie je odňatím možnosti účastníka konať pred súdom, ak súd zisťuje názor maloletého dieťaťa jeho výsluchom bez prítomnosti rodičov aj bez prítomnosti ich zástupcov. Preto na túto námietku nebolo možné prihliadnuť, a teda prípustnosť dovolania založeného na tvrdení o výskyte vady podľa § 420 písm. f/ C. s. p. prostredníctvom nej vyvodit' nešlo.»

Sťažovateľka najvyššiemu súdu vyčíta, že vo vzťahu k jej námietke k vyhodnoteniu neprítomnosti jej právneho zástupcu na výsluchu maloletej najvyšší súd urobil výklad porušujúci jej základné právo na spravodlivý proces, pretože „vo svojej doterajšej rozhodovacej praxi nedostatočne zohľadnil tú skutočnosť, že právo účastníka konania zúčastniť sa osobne (prípadne prostredníctvom právneho zástupcu) konania, resp. jednotlivých úkonov súdu nevychádza iba z umožnenia účastníkovi vlastnými zmyslami vnímať vykonávaný úkon, ale aj z umožnenia vykonania kontroly. Právo účastníka byť prítomný na úkone súdu je tak nástrojom ochrany občana proti svojvôli štátu...

Ustanovenie § 100 ods. 3 O. s. p. ale umožňuje obmedziť iba právo účastníka zúčastniť sa osobne úkonu súdu (výsluchu maloletého), ale neumožňuje obmedziť právo účastníka na to, aby bol pri úkone zastúpený právnym zástupcom.“

K námietke porušenia základných práv najvyšším súdom:

Ústavný súd preskúmal napadnuté uznesenie najvyššieho súdu a nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala, že by postup najvyššieho súdu nemal oporu v ustanoveniach aplikovaného právneho predpisu. Jeho závery nie sú zjavne svojvoľné alebo nelogické či z iného dôvodu ústavne neudržateľné a ústavný súd nemá dôvod do právomoci najvyššieho súdu v otázke ustálenia prípustnosti dovolania na základe prítomnosti zákonom predpokladaného dovolacieho dôvodu zasahovať.

Ústavný súd uzatvára, že právny názor najvyššieho súdu o neprípustnosti dovolania je v napadnutom uznesení zdôvodnený ústavne udržateľným spôsobom, preto v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol sťažnosť sťažovateľky ako zjavne neopodstatnenú.

K námietke porušenia základných práv krajským súdom:

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka namieta porušenie označených práv aj rozsudkom krajského súdu sp. zn. 11 CoP 99/2015 zo 14. júna 2016, ktorému vyčíta, že sa stotožnil s právnym záverom okresného súdu, ktorý marginalizoval potrebu rozvíjania pokrvných vzázkov, keď pri rozhodovaní, komu bude maloletá zverená do náhradnej osobnej starostlivosti, uprednostnil stabilitu dovtedajšieho výchovného prostredia v pestúnskej starostlivosti pred zverením jej biologickým príbuzným.

Pri rozhodovaní orgánov verejnej moci o právach a povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb v konkrétnom právom upravenom procese je nevyhnutné akcentovať princípy demokratického právneho štátu formujúce každé konanie. Tieto princípy nachádzame v ústave v čl. 46 a nasl. (právo na súdnu a inú právnu ochranu), ako aj v čl. 6 ods. 1 dohovoru (právo na spravodlivý proces). Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu je účelom základného práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy), ako aj práva na spravodlivý proces (čl. 6 ods. 1 dohovoru) zaručiť každému prístup k súdu, čomu zodpovedá povinnosť všeobecného súdu viazaného procesnoprávnymi a hmotnoprávnymi predpismi, dodržiavanie ktorých je garanciou práva na súdnu ochranu, vo veci konať a rozhodnúť (II. ÚS 88/01). Súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym

názorom účastníka konania, je však povinný na zákonom predpokladané a umožnené procesné úkony účastníka primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným právom (porov. v tomto zmysle IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, IV. ÚS 340/04, III. ÚS 32/07).

Súčasťou procesných záruk spravodlivého rozhodnutia, resp. minimálnych garancií procesnej povahy je taktiež právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany a z ktorého musí byť bez ohľadu na to, či sa odvolací (prípadne dovolací) súd stotožní a inkorporuje odôvodnenie rozhodnutí inštančne nižších súdov, zrejme, že sa zaoberal a vyjadril k esenciálnym otázkam vzťahujúcim sa na ním prejednávanú vec a neuspokojil sa bez ďalšieho so závermi inštančne nižších súdov (pozri napr. *Helle v. Fínsko*, č. 20772/92, rozsudok ESLP z 19. 12. 1997, bod 60; *Rajkovič v. Chorvátsko*, č. 50943/99, rozhodnutie z 3. 5. 2001, bod 2). Rozhodnutie všeobecného súdu musí obsahovať dostatok skutkových a právnych záverov a tieto závery nesmú byť svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené.

Úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti bolo posúdiť, či rozhodnutie napadnutého rozsudku krajského súdu signalizuje potenciálnu arbitrárnosť v interpretácii a aplikácii príslušných právnych noriem vzťahujúcich sa na vec sťažovateľky a s tým spojené možné porušenie ňou označených ústavných práv.

Ústavný súd konštatuje, že krajský súd vo veci sťažovateľkinho odvolania konal zákonom predpísaným procesným postupom. Postup krajského súdu plne korešpondoval so zákonnými požiadavkami kladenými na postup odvolacieho súdu a požiadavkami kladenými ústavou a dohovorom na procesný postup všeobecného súdu.

Vo vzťahu ku skutkovým a právnym záverom a interpretácii a aplikácii ustanovení zákona č. 36/2005 Z. z. o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov krajským súdom ústavný súd uzatvára, že v nich nezistil nič ústavne nekonformné, nasvedčujúce ich arbitrárnosti alebo ústavnej neakceptovateľnosti. Krajský súd nijako nevybočil ani z medzí určených čl. 46 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavne

akceptovateľným spôsobom odôvodnil skutkové zistenia a svoj právny názor. Aplikoval a interpretoval príslušné právne normy v súlade s ich znením, obsahom i duchom.

Rozhodnutie krajského súdu nemožno považovať za arbitrárne a nesignalizuje žiadnu možnosť porušenia sťažovateľkou označených práv. Krajský súd postačujúcim spôsobom odpovedal na sťažovateľkou vznesené skutkové tvrdenia a zdôvodnil aj svoje úvahy, ktoré ho viedli k potvrdeniu rozsudku okresného súdu.

Z namietaného uznesenia krajského súdu nevyplýva jednostrannosť, ktorá by zakladala svojvôľu alebo takú aplikáciu príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu.

Z týchto dôvodov ústavný súd odmietol sťažnosť aj v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. apríla 2018